

❁ DE STER. ❁

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT, IN 1896.)

Want, Ik, de Heere, heb Mijne hand uitgestrekt de machten des Hemels aan te wenden; gij kunt het thans niet zien, doch nog een weinig tijds, en gij zult het zien, en weten dat Ik ben, en dat Ik zal komen en met mijn volk regeeren.

LEER EN VERB. 84 : 119.

No. 8.

15 April 1911.

16de Jaargang.

OPRECHTHEID, EERLIJKHEID, DEUGD EN TROUW, ZIJN LEERINGEN DER KERK.

Door President JOHN. HENRY SMITH.

Het doet mij een groot genoegen u welkom te heeten — zoowel ieder in 't bijzonder, als allen te zamen — hier op deze Conferentie, en ik onderschrijf met heel mijn hart de goede woorden welke door President Smith en President Lund dezen morgen gesproken zijn geworden in hunne predikatiën. Ik ben inderdaad dankbaar voor de zegeningen des Almachtigen welke wij, — als een volk — hebben ontvangen. Ik ben onze landelijke bevolking dankbaar voor de vriendelijkheid welke men ons gaf, en alzoo voor hunne onbevangenheid, waarmede zij ons hebben bejegend in het verleden. Ik erken ten volste dat er een groot misverstand heeft geheerscht in de gedachten van velen ten opzichte van onze bedoelingen, alsmede van onze zending tot de wereld.

President Smith heeft ons dezen morgen klaar en duidelijk voor oogen gesteld, zijn geloof in het Evangelie van den Verlosser, als verduidelijkt in de zending van den Profeet der Laatste Dagen, alsmede in de zedekundige beginselen en leerstellingen gegeven tot welzijn van het menschedom, en vertelde ons van zijne pogingen, overal en op alle plaatsen, om te trachten zijne verplichtingen tegenover God, tegenover zijn land, alsmede tegenover zijnen naaste te vervullen.

De geest van zijne redevoering tot ons, dient in de eerste plaats een indruk te maken in de gedachten van iedere jonge man en iedere jonge vrouw in deze maatschappij. Zijne beslistheid om God te dienen en Zijn geboden te onderhouden, om oprecht en waar te zijn tegenover alle menschen; — geene trouw te verraden, maar daarentegen alle verplichtingen in eerbaarheid te vervullen, zoude zichzelve aanbevelen aan ieder rechtgeaard man en vrouw, deel uitmakende van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, en eveneens aan ieder trouw burger in heel de wereld.

Mijne broeders en zusters, ik vertrouw dat iedereen van ons, als wij een blik zullen slaan in ons eigen geweten, wegende als 't ware ons gedrag, — overdenkende de ondervindingen ons levens, zullen ten opzichte van deze zaken in staat kunnen zijn hetzelfde te zeggen. Als wij gekomen zullen zijn tot die leeftijd, welke hij heeft bereikt, en door verschillende ondervindingen zullen zijn gegaan, soortgelijk aan die welke hij heeft doorgemaakt, vertrouw ik, dat het geweten van een ieder van ons, als wij staan in de tegenwoordigheid van onze vrienden, eveneens zal kunnen zeggen: Ik heb nimmer uw vertrouwen verraden, geene verplichtingen geschonden, of iemand anders, wie dan ook, in dezen zin een verkeerden raad gegeven.

President Lund heeft ons voorgesteld, welke omstandigheden er bestaan in sommige deelen der wereld, in betrekking tot het Evangelie; — het succes der Ouderlingen in hunne bedieningen, de resultaten welke het gevolg zijn van hunne opofferingen, alsmede van hun leven. Want het is eene opoffering voor hen, om hunne tehuizen te verlaten, hunne vrienden, en alles wat hen lief en dierbaar is, om als een vreemdeling te gaan naar een vreemd land, zonder middelen van bestaan, zich een weg banende onder vreemden, om aan hen, hunnen godsdienst te verklaren. Te moeilijker nog wordt dit, wanneer, zooals menigmaal geschiedt, op hen wordt gezien als bedriegers, wier zending het is te misleiden, en wier hart vervuld is met slechte bedoelingen jegens hunne medemenschen. De voldoening van zijn eigen geweten echter, is voor iedereen de rijkst mogelijke belooning, en ieder vindt zijnen zegen in de vervulling zijner plichten, om n.l. het zaad van het evangelie te verspreiden onder de kinderen der menschen. Niemand, 't zij man of vrouw, kan een aangenamer en meer voldoening gevenden plicht hebben te vervullen; — 't maakt geen verschil hoe groot de tegenstand ook mag zijn, en welk onrecht en smaad hem of haar ook mag worden aangedaan, — Onze zending is tot heel de wereld! Als wij het Evangelie ontvangen, tot de wateren des doops ingaan, en onze verbonden met God sluiten, dan nemen

we op ons de verantwoordelijkheid, om dit Evangelie te prediken tot iedereen in elke natie, in iedere tong en tot ieder volk. Elke man en iedere vrouw, welke dat evangelie ontving in een vreemd land maakte hetzelfde verbond, en gaf getuigenis dat het gezonden was van God, dat de engel gevlogen had in het midden des hemels, hebbende het eeuwig Evangelie om te verkondigen. Zoo spoedig wij vertrouwd geraken met de beginselen van dat Evangelie, leeren wij eerbiedigen den naam van dat voortreffelijk Wezen, en erkennen de grootheid der zending van den Verlosser der wereld, alsmede der offerande welk Hij ten onzen behoefte maakte. Toen wij ons door de Waarheid in onze harten voelden aangetast, en de stem des Geestes ons had verklaard, dat dit werkelijk het evangelie van den Verlosser was, en dat Hij inderdaad de Zaligmaker der Wereld is, toen gingen wij in, in de wateren des doops, in overeenstemming met de roepstem: Ga uit van haar mijn volk, opdat gij aan hare zonden geene gemeenschap hebt, en van hare plagen niet ontvangt. Wij zijn onder de verplichting gekomen, om zooveel als in ons vermogen is, het te trachten mogelijk te maken voor ieder menschenkind op aarde dezelfde gelukkige tijding te hooren, welke ons hart heeft getroffen, om ons aan den toestand waarin wij ons bevonden, te onttrekken. Toen de Evangelieboodschap verscheen, — vindende ons somtijds te midden van boosheid en zonde; — als het woord was verklaard voor onze ooren, dat de Engel des Heeren was gekomen: dat de Waarheid onder ons was, — keerden wij ons van onze zondige werken, en gingen in het watergraf; we ontvingen den doop door vuur en den Heiligen Geest, en ontvangende deze gift, zeiden wij tot onzen God: Onze tijd en onze talenten zullen aan de voltooiing van uw werk zijn gewijd, om n.l. de kinderen der menschen tot bekeering te roepen, en den weg des levens aan hen te verklaren.

Het is om ons van deze heilige verplichting te kwijten, dat over twee duizend van onze Ouderlingen — velen van hen nog slechts knapen om zoo te zeggen — te vinden zijn onder de natien der wereld, op de eilanden der zee, in het verre Oosten en Westen, in Noord en Zuid, dragende deze verkondiging, gevende deze getuigenis.

En, hebben ze deze groote zending volbracht, — ze staan dan vrij van het bloed van de kinderen der wereld, voor hunnen Maker.

Er diende nimmer eene vermindering waargenomen te kunnen worden in de harten en zielen van de Heiligen der Laatste Dagen ten opzichte van hun verlangen voor de voltooiing van dit wonderbaar werk, alsmede hoe vreugdevol het is hunne verantwoordelijkheid op te merken. Dag op dag, wanneer wij de brieven openen van de jonge ouderlingen uit onze bergen tehuis, tot wien

eene vriendelijke aanmaning was gericht, dat daar arbeiders noodig zijn in het veld, om te helpen in de voltooiing van het werk wat wij hebben te doen, ontvangen wij in negen van de tien gevallen het snelle antwoord: „Ik ben klaar, om op de aangegeven tijd te gaan, naar ieder deel van de wereld, waar ook gewenscht, om mijn deel te vervullen in dit werk, en de waarheid te helpen verspreiden. Daar zijn zoo nu en dan, welke niet onmiddellijk kunnen gaan, maar bij hen luidt het antwoord, — „over een jaar zoodra ik orde op mijne zaken heb gesteld, en ik maar eenigszins kan, wil ik mij voor deze roeping beschikbaar stellen, want ik houd het voor een van mijne heiligste verplichtingen”. — Welk een woord gaat daar uit over de wereld, door dit leger van „Mormoonsche’ jongelingen! — Waar ik dit zeg in betrekking tot onze zonen, — onze dochters alzoo, welke gevraagd zijn hen bij te staan in hun zendingsleven onder de natiën der wereld, geven hetzelfde antwoord op dezelfde heldhaftige wijze, en met hetzelfde volstandige vertrouwen.

Mijne broeders en zusters, ik vertrouw dat dit een sterke indruk zal maken op uw gemoed, dat n.l. dit werk voltooid moet worden in ieder land, onder ieder klimaat, want het moet worden gepredikt tot elke natie.

Herinnert u dat! Het was gegeven om te prediken aan iedere verwant; het moest worden verkondigd tot iedere natie, en de aanzegging: „Ga uit van haar, mijn volk, opdat gij aan hare zonden geen gemeenschap hebt, en van hare plagen niet ontvangt”, was gegeven om al den kinderen der menschen bekend te maken.

Daar is waarschijnlijk een menigte van onderwerpen waarover wij in deze conferentie hebben te spreken, en waarin wij zeer zeker in alle ernst een oprecht belang stellen. Onder deze onderwerpen behoort ook eene, waarin wij een bewijs kunnen zien, opgehouden te hebben met onze oude gewoonte van nederzetting en vestiging in het land. Er is een zekere ongerustheid aan het licht getreden in sommige plaatsen alhier. Daar is nog steeds een groot aantal van onze broeders zoekende de wereld rond of zij iets beters konden vinden dan onze nederzettingen. Zij hebben gezocht in de meeste staten van Amerika, en zijn gegaan tot over de grenzen van Mexico. Sommigen zelfs hebben hun geluk beproefd in de Zuid-Amerikaansche republieken. Anderen weer passeerden de Canadeesche grenzen. Zij allen zijn van plaats tot plaats getrokken, uitzierende en verwachtende iets, wat nimmer komen zal. Na als 't ware in een cirkel te zijn rondgezworven, hunne bezittingen verkwistende, vele malen door eigen schuld bedelaars geworden zijnde, waren ze meestal gedwongen terug te keeren tot hun tehuis in de bergen, om zich in staat te stellen in hun allernoodzake-

lijkt levensonderhoud te kunnen voorzien. Wij hebben getracht hen met deze neiging te doen breken; getracht hen de verantwoorde-lijkheid te doen verstaan van hunne natuurlijke verplichtingen tegenover hunne huisgezinnen, om zich zelve een tehuis te stichten, alsmede om dit tehuis te bewaren, opdat hunne kinderen geen zwervelingen in de wereld mochten worden. 't Schijnt echter moeilijk een indruk op hun gemoed te maken ten opzichte van deze zaak. Toch gevoelen wij dat het noodig is, pogingen aan te wenden om althans ons zelve hiervoor te beveiligen, door namelijk te trachten datgene te bewaren wat wij bezitten, en dien omdoolgeest ten sterkste tegen te gaan; dien geest van zwerven en zwerven, welke meestal leidt tot algeheele verwoesting zoover ons geluk betreft, — en niet alleen ons geluk, maar ook ons lichamenlijk welzijn wordt hierdoor met ondergang bedreigd.

De Vereenigde Staten — mijne vrienden — zijn voor mij goed genoeg. Overal onder deze vlag, binnen de grenzen dier staten behoorde iedere Amerikaan zich gelukkig te gevoelen, overal zou hij vervuld zijn met hoop en geloof; — en ik geef u als mijn ernstige raad te kennen: gevoel die hoop en dat geloof, wanneer ge overdenkt en weegt de zending van deze vlag in de wereld, en het goede wat u en de uwen, alsmede mij en de mijnen ten deel viel.

Wordt vervolgd.

AFSCHEIDSGROET.

In zooverre als ik niet het genoegen kon hebben alle broeders en zusters, — welke ik hier in Holland ontmoette — vóór mijn vertrek een laatst bezoek te brengen, zoo neem ik deze gelegenheid te baat om u allen mijn hartelijken afscheidsgroet te doen toekomen. Ik ben onzen Hemelschen Vader zeer dankbaar, dat ik waardig was gekeurd, eene zending hier in Holland te vervullen, alsmede voor de vele vrienden welke ik tijdens mijn verblijf alhier heb mogen vinden. Deze vrienden op hunne beurt ben ik eveneens ten zeerste dankbaar, voor alles wat zij voor mij hebben gedaan, en de broederlijke liefde aan mij zoo hartelijk betoond. Ik weet voorzeker, dat de Heere u voor dit alles zal beloonen! Mijn gebed is in 't bijzonder voor al diegenen welke betrokken zijn in 's Vaders dienst in dit land. Moge het hun voorrecht wezen, nog menigeen tot de kennis des lichts te brengen. Ik toch ben overtuigd, dat hier in Nederland nog vele oprechten van hart zijn te vinden. Mogen wij allen getrouw blijven, aan de verbonden met Hem gemaakt, en elkander nogmaals — waar dan ook — opnieuw ontmoeten als getrouwe Heiligen der Laatste Dagen, is mijn innige wensch in den naam van Jezus.

Uw broeder in Christus,

J. H. F. VOLKER.

VERSLAG DER GRONINGSCHER CONFERENTIE.

Op Zondag 2 April had de — in beide vorige nummers van „De Ster” aangekondigde, — halfjaarlijksche Groningsche conferentie plaats. Beide vergaderingen, een om 10 uur 's morgens, en een om 6 uur 's avonds, werden gehouden in het gewone vergaderlokaal Schoolstraat 6.

In de morgenvergadering werd als openingslied gezongen No. 6 uit den Liederenbundel: „Vast als een rotssteen”, waarna door Ouderling J. E. Ellertson werd gebeden. Vervolgens zong men Lied No. 21: „De Grootte Redder stiert”, en werd het Heilig Avondmaal bediend door ouderlingen A. T. McKell en C. Jones. Conferentie-president P. Badger sprak hierna een kort openingswoord, allen een hartelijk welkom toeroepende, en tevens in 't bijzonder de vrienden aanradende om het Evangelie wat door de Heiligen der Laatste Dagen wordt gepredikt, — ernstig te onderzoeken. Ouderling G. Meenderink was daarna de eerste spreker, en behandelde Lied No. 188, „Ontsteekt uwe lichten”, aantonende aan de hand daarvan, dat de Heiligen der Laatste Dagen geroepen waren om de in dit lied omschreven lichten te zijn; hen tevens vermanende dien overeenkomstig te leven, opdat zij voorbeelden voor de wereld mochten worden bevonden. Vervolgens werden door President Badger de algemeene autoriteiten der Kerk, alsmede die der Nederlandsch-Belgische Zending voorgesteld, en een kort verslag voorgelezen van de werkzaamheden in de laatstverloopen zes maanden in de Groningsche conferentie verricht. Een en ander werd door al de vergaderden op de gebruikelijke wijze goedgekeurd.

Nadat verder de aanwezigen Lied No. 101: „De boodschap der Zaligheid”, — hadden gezongen, werd aan ouderling T. Opheikens het woord gegeven, welke in 't bijzonder de nadruk legde op het gewichtige van het Heilig Avondmaal, ieder aansporende zóó te leven, dat in oprechtheid hiervan genuttigd kon worden.

Ouderling L. E. Holdaway sprak in betrekking tot onze zending in de wereld, en gaf den algemeenen raad om zuiver en rein te leven. Ouderling P. 't Hart sloot in de morgenvergadering de rij der sprekers, en wees er op, dat om volmaakt te worden, het noodzakelijk is, al de beginselen van het Evangelie te gehoorzamen, tevens verduidelijkende hoe ieder zijn eigen zaligheid heeft uit te werken. Nadat ten slotte nog Lied No. 19: „Het goede betrachten” was gezongen, werd de dankzegging uitgesproken door Ouderling E. A. Henniger.

De avondvergadering — zooals gezegd — begon om 6 uur, en werd aangevangen met zingen van Lied No. 38: „Vat moed, alles is wel.” Gebeden werd door Ouderling A. T. McKell. Daarna zong

men Lied No. 88: „Voor hen rijst mijn bede”. Een kind werd ingezegend bij monde van Ouderling G. Meenderink. Ouderling E. A. Henniger was thans de eerste spreker. Zijne redevoering handelde over de zending van Joseph Smith, aantoonende de noodzakelijkheid van openbaring zoowel in deze dagen, als in de tijden van ouds. Voorts haalde hij aan, dat de Kerk van Christus was gebouwd op het fundament van Apostelen en Profeten, verklarende dat een profeet kon worden verwacht in deze tijden, om den weg te bereiden voor de tweede komst van Christus. Ouderling B. Tiemersma besprak vervolgens de zending van Christus, alsmede het feit, dat iedere volgeling van Hem moet worden beproefd, en tevens dat even als dit met Christus het geval was, ook vervolging en smaad hún deel zoude zijn. Verder werd door hem met een enkel woord melding gemaakt van de verschillende graden van heerlijkheid, daarbij aantoonende, dat de mindere graden derzelve voor de Heiligen der Laatste Dagen nimmer zaligheid konden beteekenen. Hij raadde alle onderzoekers aan, over de hun gebrachte boodschap niet lichtelijk te denken, zeggende dat de zendelingen niet waren gezonden om het menschedom te verleiden, maar om het ware Evangelie te verkondigen. De vergadering zong hierna Lied 76: „Verlosser van Israël.”

Zendings-President B. G. Thatcher was de laatste spreker. Hij besprak het Boek van Mormon, alsmede de echtheid zijner getuigen. Hij toonde aan, dat het voortkomen van dit boek, reeds voor eeuwen her door de profeten was voorspeld geworden. Tevens verhaalde hij, hoe geleerde menschen al den tijd, zoolang het boek bestaan heeft, hebben getracht te bewijzen dat het valsch is, maar daarin nimmer zijn geslaagd. Verder — zoo zegt Pres. Thatcher — maakt het geen verschil wie het was, welke God gebruikte om Zijn werk voort te brengen. Joseph Smith was echter die man. Drie andere mannen gaven getuigenis van het door hem aan 't licht gebrachte boek, en hebben deze getuigenis — trots alles — nimmer verloochend. Hij gaf al de leden in ernstige overweging, om al hunne plichten te vervullen, en geen enkele er van na te laten.

Deze vergadering, welke, even als die des morgens gehouden, goed bezocht mocht heeten, werd na 't zingen van Lied No, 52: „Vertrouw op Gods beloften” met dankzegging gesloten door Ouderling C. Austin. Bij 't uitgaan werden onderscheidene boeken en tractaten uitgereikt.

Op Maandag 3 April daaraanvolgende, werd er eene vergadering voor de zendelingen gehouden, alwaar door hen onderling den toestand en de vooruitzichten der onderscheidene zendingsposten werd besproken, terwijl door President Thatcher vele nuttige wenken en wijze raadgevingen werden gegeven.

De Secretaris C. M. Clawson.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Op Maandagavond 3 April werd er eene bijzondere vergadering gehouden te Leeuwarden, in het gewone vergaderlocaal Gysbert Japicxstraat 33. Ouderling B. Tiemersma en Zendingspresident B. G. Thatcher waren de sprekers. Behalve bijna al de leden der Leeuwarder gemeente waren ongeveer 15 vreemdelingen aanwezig, welke met groote oplettendheid naar de uiteenzetting der beginselen van het Evangelie luisterden.

Dinsdagavond 4 April was er eene vergadering belegd te Harlingen, alwaar in de bovenzaal van de „Harmonie” ongeveer 30 vreemdelingen te zamen waren gekomen, welke hunne aandacht schonken aan 't geen omtrent het Evangelie werd verklaard. Sprekers waren aldaar: Conferentiepresident P. Badger en Zendingspresident B. G. Thatcher.

Op Dinsdag 4 April werd 's avonds eveneens eene lezing gehouden te Groningen, voor eene vergadering van jongelieden, welke de Zendingen hadden uitgenoodigd om de beginselen van het Mormonisme voor hen te verklaren. Vier, der in de Groninger Conferentie arbeidende Zendingen waren daar naar toe gegaan in gezelschap van Ouderling B. Tiemersma;— welke laatste het bovenaangehaalde onderwerp voor de vergaderde jongelieden besprak. Vele vragen werden gedaan, omtrent onderscheidene leerstellingen, en door Ouderling Tiemersma tot volle tevredenheid der aanwezigen, beantwoord. Als bijzonderheid kan nog worden vermeld, dat volgens verklaring van den Voorzitter dier vereeniging, de Heiligen der Laatste Dagen het eenige Godsdienstige genootschap was, welke kosteloos een afgevaardigde wilde zenden, om hen hunne inzichten te verklaren. Iedere andere secte verlangde financiëele belooning voor hunne moeite.

Gedurende de maand Maart werden er in deze Zending 14 personen gedoopt, n.l. 2 in de Amsterdamsche, 2 in de Arnheemsche, 7 in de Luiksche en 3 in de Rotterdamsche Conferentie.

Er werd $258\frac{3}{4}$ uur besteed aan het bezoeken van vreemdelingen, $1513\frac{3}{4}$ uur aan het uitgeven van lectuur, Er werden 5355 Evangelie gesprekken gehouden, terwijl er 30218 traktaten en 4719 boeken waren verspreid.

Ouderling O. T. Parker heeft het grootst aantal uren besteed aan het bezoeken van vreemdelingen, n.l. $155\frac{1}{2}$; hij heeft ook de meeste Evangelie gesprekken gehad, n.l. 210; Ouderling Jno. E. Everett heeft het grootst aantal uren besteed aan het verspreiden van lectuur n.l. 55; ook gaf hij de meeste traktaten uit, n.l. 2457; Onderling Grant heeft de meeste boeken verspreid n.l. 220.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:

B. G. THATCHER.

Assistent:

B. TIEMERSMA.

BIJ HET VERTREK VAN OUDERLING DE BRIJ.

Het voorlaatst verschenen nummer van „De Ster” was de draagster van den afscheidsgroet van Ouderling Wm. J. De Brij, en wanneer dit artikel onder de oogen van onze lezers komt, dan is deze ijverige werker reeds enkele dagen op zijne terugreis. Slechts noode zien wij hem vertrekken, — hem, die, als staal in de beginselen van het Evangelie, een toonbeeld was van ware ijver en vlijt. Toen Ouderling De Brij voor ongeveer drie en een half jaar — een lange tijd voorwaar — in het zendingsveld aankwam, werd hij geroepen om als Assistent-Redacteur van ons tijdschrift op te treden, en wij wenschen met nadruk te vermelden, dat hij heel dien tijd, met ware opoffering van eigen belangen zich aan dien arbeid heeft gewijd. En moeilijk, zeer moeilijk voorwaar, was soms die taak. De Zending hier in Holland toch had in dien tijd vele stormachtige aanvallen te verduren; denk slechts aan de aantijgingen van verschillende predikanten, alsmede de beschuldigingen uitgebracht in onderscheidene nieuwsbladen. En altoos en overal was Broeder De Brij op zijn post, zijne bekwaamheden aanwendende, om de menigmaal laffe aantijgingen met groote ernst en waardigheid te bestrijden.

En niet alleen als Assistent-Redacteur van „De Ster” was Ouderling De Brij eene onvermoeide kracht, maar ook in zijne niet minder verantwoordelijke roeping als gemeente-president van de groote Rotterdamsche Gemeente, was hij de rechte man op de rechte plaats, en het ter zijner ere gegeven afscheidspartijtje, — georganiseerd door het locale Priesterschap dier gemeente — was één spontane huldiging van zijne groote verdiensten ook op dit terrein.

Toen nog onder 't presidentschap van Pres. Sylvester Q. Cannon er eene nieuwe oplage verscheen van het Boek van Mormon, was het ook hier Ouderling de Brij welke zijne gewaardeerde hulp daarvoor verleende. En binnen zeer korten tijd zal de eerste uitgave van de Paarl van Groote Waarde het licht kunnen zien, dank zij wederom onder den zegen des Hemels de onvermoeide pogingen van denzelfden getrouwen en vlijtigen dienstknecht in 's Heeren wijngaard.

Ook zijne liefvallige wederhelft komt een welverdiend woord van lof toe, voor hare opoffering en liefde, waarmede ze iedereen bejegende welke met haar in aanraking kwam, alsmede de trouw waarmede ze in alles haren echtgenoot ter zijde stond.

En thans hebben ze ons dan verlaten; wederom hare schreden richtende naar het schoone land van het Westen, om opnieuw hun tehuis te vestigen te midden van 's Heeren kinderen in de toppen der bergen. Kunnen wij anders, dan hen daarin alle succes toe te wenschen, en iedere zegening, welke maar goed geacht kan worden in de oogen van den Schepper van alles!

Hij, die Ouderling De Brij bedauwde met vele schoone en groote gaven, Zij hem en haar alsmede hun kroost ten hulp en bijstand; — en zij kunnen zich verzekerd houden, dat hen aandenken nog lang in dankbare herinnering zal blijven, in de Ned. Belgische Zending in 't algemeen, en in de Rotterdamsche Gemeente in 't bijzonder. Laten wij dit artikel — hem ter eere — besluiten, door den wensch en de bede uit te spreken, dat het Vader in den Hemel moge behagen, hen nog lange en vele jaren van genot en vreugde te doen doorleven; — dat het hen gegeven mag zijn, hun kroost te zien opgroeien tot diezelfde mate van edele persoonlijkheden als zij zelven zich in 't verleden hebben betoond te zijn, en, — naar wij hopen in de toekomst nog steeds meer zullen mogen bevestigen.

DE WET DER TIENDEN.

Het derde boek in de rangschikking van onzen Bijbel is genaamd Leviticus. Het komt ook voor in den Talmud in dezelfde volgorde, als namelijk een der vijf boeken van Mozes, onder de Joden bekend als „Wet”. In dit boek Leviticus nu, sprekende over den tijd dat de kinderen Israëls in de woestijn verkeerden, op hunne lange en moeitevolle reis naar het beloofde land, werden allerlei wetten gegeven, zoowel het maatschappelijke als het zedelijke en geestelijke leven van het oude verbondsvolk betreffende. Wij vinden daarin b.v. niet alleen wetten over de onderscheidene offers welke door de priesteren gebracht moesten worden, alsmede wetten in verband met de onderlinge gemeenschap tusschen beide sexen, maar ook wetten welke de maatschappelijke toestand overeenkomstig de behoeften van hun bestaan regelden. Zoo spreekt Leviticus b.v. van een jubeljaar, waarin al de gekochte of verkochte bezittingen tot den oorspronkelijken houder terug moesten keeren, (Lev. 25 : 10 - 19), eveneens over een Sabbathjaar, waarop het den kinderen Israëls geboden was, hun land te laten rusten, en geene verbouwde oogst mocht alsdan worden binnengehaald. Alleen datgenene wat van zelf was gegroeid, zou dat jaar tot spijze dienen. Lev. 25 : 1-7.

Vele andere voorbeelden zouden we kunnen aanhalen, zoo b.v. de wetten tegen onderscheidene soorten misdadigers, alsmede godslasteraars, enz. enz.

Onder al deze verschillende geboden was er ook eene gegeven, waarop wij in dit artikel de bijzondere aandacht wenschen te vestigen. Wij bedoelen namelijk het gebod wat geschreven is in het 27e hoofdstuk het 30e vers, alwaar wij lezen als volgt: „Ook alle tienden des lands, van het zaad des lands, van de vrucht van het geboomte, zijn des Heeren; zij zijn den Heere heilig.” — Ofschoon hier voor 't eerst van deze tiende-wet als geschreven gebod melding wordt gemaakt, zoo vertelt ons de Bijbelsche geschiedenis dat reeds verre vóór dien tijd door Abram, nadat hij door Melchizedek als overwinnaar in den strijd tegen Kedor-Laomer — uit wiens handen hij het volk van Sodom en bijgevolg ook zijnen neef Lot verlostte, — begroet was geworden, dat hij, n.l. Abram aan Melchizedek als een priester des Allerhoogsten Gods de tienden van alles wat bij 't verslaan dier koningen zijn buit was geworden, ter hand stelde. (Gen. 14 : 18—23).

Ook maakt de geschiedenis gewag van Jakob, Abrahams kleinzoon, toen hij op bevel van zijnen vader Izaäk henentooog om naar Paddan-Aram te gaan, naar het huis van Bethuël zijns moeders vader, om aldaar zich eene vrouw te kiezen, — dat de Heere hem verscheen en hem beloofde aan hem en zijn zaad dat land te geven waarop hij vertoefde, hem zeggende dat hij west- en oost- en noord- en zuidwaarts uit zou breken in menigte, en dat in zijn zaad al de geslachten des aardrijks gezegend zouden worden. — Daar beloofde Jakob, nadat hij den naam Bethel had gegeven, aan die plaats waar zooveel schoone herinneringen voor hem aan verbonden waren, dat hij den Heere de tienden zou geven van alles wat Hij hem in de toekomst zoude schenken. (Gen. 28 : 22).

En toen later Israël gegrondvest was in het hun beloofde land, en het nageslacht van Jakob zijne profeten en dichters voortbracht, was het den spreukendichter die nogmaals den volke wees op hunne verplichtingen dienaangaande, waar hij zegt: „Vereer den Heere van uw goed, en van de eerstelingen al uwer inkomsten: zoo zullen uwe schuren met overvloed vervuld worden, en uwe perskuipen van most overloopen.” (Spreuken 3 : 9 en 10).

En waar een der laatste profeten onder het Oude Testament het volk wijst op de goedertierendheid en lankmoedigheid des Heeren, die hun verdragen had in al hunne gruwelen, boosheden en afwijkingen van Zijne wetten, en de Heere hen door den mond van Maleachi laat verkondigen, dat Hij — de Heere niet

veranderd is, en het daardoor alleen is dat de kinderen Jakobs niet zijn verteerd geworden, daar doet Hij dat in verband ook met deze wet der tiende, waarvan het oude volk als in zoovele andere dingen 's Heeren wegen hadden verkeerd.

„Van uwer vaderen dagen af” — zoo heet het daar, — „zijt gij afgeweken van Mijne inzettingen, en hebt ze niet bewaard; keert weder tot Mij, en Ik zal tot u wederkeeren, zegt de Heere der heirscharen; maar gij zegt: „Waarin zullen wij wederkeeren?” — en 's Heeren antwoord luidt: „Zal een mensch God berooven? Maar gij berooft Mij, en zegt: „Waarin berooven wij u?” In de tienden en het hefoffer,” — en 's Heeren stem, hoewel lankmoedig en goedertieren, gaat hier over in een dreigtoon, en vervolgt: „Met een vloek zijt gij vervloekt, omdat gij Mij beroofd, zelfs het gansche volk.” Brengt, — zoo luidt het verder, — al de tienden in het schathuis, opdat er spijs zij in Mijn huis;” — en onmiddelijk wederom is de Heer bereid Zijne heilige belofte van zegening hier aan toe te voegen, want, — zoo zegt Hij: — „Beproeft Mij nu daarin, of ik u dan niet open doen zal de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zoodat er geene schuren genoeg wezen zullen.” (Mal. 3 : 6—10).

En toen in later dagen de Messias der Schriften kwam, en de Heer zelf rondwandelde op aarde, onder het — in hun eigen begrippen verwarde — nageslacht van Abraham en Jakob, verweet Hij den Farizeën, dat ze nog wel hunne inkomsten gingen verdienen overeenkomstig het gebod, maar dat ze hadden nagelaten deze heilige wet met liefde te betrachten, en er zodoende alle waarde aan hadden ontnomen, want, — zoo zeide Hij: „Wee u, Farizeën! want gij vertient munte, en ruite en alle moeskruid, en gij gaat voorbij het oordeel en de liefde Gods. Dit moest men doen en het andere niet nalaten.” (Luc. 11 : 42.)

Ofschoon nu uit de hier aangehaalde teksten alleenlijk blijkt, dat in de dagen van voorheen deze Goddelijke wet aan het mensdom was gegeven om te vervullen, zoo hebben ook wij het Woord van den Heer tot ons gesproken in den zelfden zin, met even-groote duidelijkheid door den mond van 's Heeren grooten profeet in deze dagen, toen Hij op het gebed van Joseph Smith op den 8sten Juli 1838 openbaarde, wat Hij verlangde dat het volk van de Heiligen der Laatste Dagen aan Hem tot een tiende zou geven. We vinden deze woorden opgeschreven in Leer en Verb. 119, alwaar het luidt dat ieder van zijne inkomsten een tiende gedeelte zoude betalen, en dat dit een gevestigde wet voor immer zou zijn, en dat ieder die wenschte eens naar Zion te vergaderen deze wet zoude gehoorzamen.

Deze wet nu van tiende moet niet verkeerd worden verstaan

of begrepen. Verschillende redenen zijn er, die wij na kunnen gaan, waarom de Heer aan Zijn volk zoowel in deze als in vroegere dagen Zijne heilige verordeningen aangaande dit onderwerp gaf.

In de allereerste plaats wel vindt ieder in dit gebod eene louterende beproeving. Jezus zeide toen hij op aarde was, dat zoo wij iets lief hadden boven Hem, we konden Zijn discipel niet wezen, nog waardig zijn om Hem te volgen. 't Geld en goed nu is iets waar vele menschen hun hart op hebben gezet, en om ons te leeren, ook ten dezen opzichte Hem en Zijne geboden liever te hebben dan onze bezittingen, gaf hij ons deze wet, en door dezelve getrouwelijk te gehoorzamen, kunnen wij onze bereidwilligheid toonen om Hem met overtuiging te dienen.

Zeker, wij weten het, het is eene opoffering, niet gering te schatten, — maar aanmerk de groote rechtvaardigheid in deze instelling des Heeren. Zoowel de tiende der arme ten bedrage van enkele penningen, heeft juist zooveel waarde in 's Vaders oogen, dan de groote bijdrage van den rijke, en de Heer zal zekerlijk het overblijvende negen tiende gedeelte zoodanig zegenen, dat zijn rechtvaardig deel, aan Hem met liefde gewijd, niet zal gemist worden. Dit nu is niet gezegd in overdrachtelijken of figuurlijken zin, maar de geschiedenis leert in der waarheid, dat waar de Heiligen ten dezen opzichte hunne plichten getrouw betrachtten, dat daar inderdaad zoowel door ieder afzonderlijk, ofwel beschouwd als een volk in zijn geheel, de grootste zegeningen hen ten deel vielen.

De geschiedenis leert, dat juist zij het zijn, die in deze zaak hunne plichten betrachtten, welke nimmer in armoede vervielen, en de persoon die steeds getrouw bleef in 't betalen van zijn tiende, en dit eerlijk deed in betrekking tot zijn geweten, is nimmer nog afgefallen of heeft zijne getuigenis verloren.

Nu, Heiligen der Laatste Dagen, herinnert u, dat het een gebod des Heeren is dat wij eerlijk zouden zijn; — eerlijk ten opzichte der ons omringende medemenschen, met andere woorden, dat wij onze schulden zouden betalen, waar wij die mochten hebben, maar vergeten wij niet, dat eerlijk zijn niet alleen beteekent deze schulden jegens onzen naaste af te doen, maar dat wij ook Hem den Grootten Gever van alles, niet zouden berooven. De Heer wenscht niet datgene van ons, wat overschiet en wat wij missen kunnen na eerst in onze behoeften te hebben voorzien, — neen, Hij wenschte onder Israël de eerstelingen der kudde als offer voor Zijn aangezicht te zien gebracht, en zoo verlangt Hij ook van ons de eerstelingen van onzen arbeid en ons vermogen.

O, mochten de leden van Christus Kerk het toch verstaan, allen zonder onderscheid, dat wij Hem schande aan doen, — Hem,

die zelf niet aarzelde het beste en edelste wat in Hem was, aan ons te geven, — wanneer wij vermeenen dat Hij tevreden zal zijn, met datgene wat wij van onzen overvloed wegwerpen zouden. En is het offer zóó groot? — Zeker, de arme zal zeggen: onze verdiensten zijn zoo gering en daar is zooveel benoodigd, als wij alles zullen betalen wat wij schuldig zijn en slechts pover-tjes datgene nemen, wat wij voor onze allernoodzakelijkste be-hoeften noodig hebben, dan blijft daar niets over. Neen, dat is waar. Zeer waar zelfs! Als wij juist als zoo pas gezegd, den Gever van alles pas in de laatste plaats het Zijne geven, dan is daar niets meer voor Hem over. Maar wat te doen, als Vader ons morgen op ons ziekbed werpt, of ons zonder werk doet zijn? Dan *moeten* wij 't stellen zonder die zoo hoog noodige penningen, en dan moeten wij armoede lijden, is het niet dat een of andere medelijdende hand naar ons wordt uitgestoken. Hebben wij dan eene vrijmoedigheid in ons geweten, om voor den Heer onze knieën te buigen, om Hem in ootmoed te vragen ons te willen helpen. Neen immers, want daar binnen klopt en hamert het, en zegt wanneer wij ons gereedmaken om de roerselen ons har-ten voor den Heere uit te storten: Gij deedt niet uw plicht in 't verleden. Gij hebt den Heer beroofd. Gij ontnaamt Hem Zijn rechtmatig deel. Hij gaf u alles, Hij gaf u gezondheid, Hij schonk u kracht, Hij schonk u een werkkring, gij kondet in de behoeften van uw gezin voorzien, en dit alles, — het is gegaan, het is ge-gaan. Toen, toen ik het bezat, heb ik nagelaten aan Vader het offer mijner eerstelingen daarvan te brengen, en thans brengt Hij Zijn rechtmatigen toorn over mij!

En is dít dan de goede stemming des harten, waarin wij met volle overgave van alles, tot den Heer kunnen zeggen: „Vader, ik ben mij mijne zwakheden bewust, en al mijne tekortkomingen eveneens, maar toch heb ik getracht mijn best te doen voor uw Heilig Aangezicht, en thans nu ik in nood en droefenis verkeer, help Gij mij, in mijne omstandigheden!” —

Neen immers, die stemming hebben wij dan niet, maar 't is schuldbesef en wroeging wat ons aangrijpt, en alleen dan, wan-neer wij ons willen bekeeren, — van harte bekeeren, kunnen wij verwachten gehoor te vinden bij den Vader.

Maar, Heiligen der Laatste Dagen, laten wij liever niet wach-ten met ons te bekeeren, tot het zoo ver is gekomen, en de droeve noodzakelijkheid ons noopt. Laten wij liever thans onze plichten betrachten, beseffende, dat ofschoon alles aan Hem behoort, het goud en het zilver, en het vee op duizend bergen, dat Hij toch ten bate van Zijn werk en ten voordeele van ons eigen karakter onze stoffelijke hulp wenscht voor 't volvoeren van Zijn Heilig Evangeliewerk op aarde.

Denk aan die duizenden van menschen tot wien de Evangelieboodschap nog moet worden verkondigd, die even als wij voorheen, nog omdolen in sectengodsdienst en ongeloof, aan wien allen nog het levenswater van het Evangelie moet worden gebracht. Denk er aan, dat Vader in den Hemel onze hulp daarvoor verlangt en zoo ge niet persoonlijk op zending zijt geroepen, dat ge toch met uwe getrouwe tiende allen een zending volbrengt in eer en recht om mede te helpen aan Zijn werk. Laat dit genoeg zijn, Heiligen der Laatste Dagen om u de noodzakelijkheid, alsmede de Goddelijkheid der wet van tiende onder het oog te brengen. Wij moeten ons beperken, in betrekking tot de ruimte, maar we zouden een heele „Ster” kunnen vullen met enkel te wijzen op de noodzakelijkheid der volvoering van dit beginsel. Denk er aan dat het eene wet is, niet van Joseph Smith of van eenig mensch op aarde, maar dat Gods stem in dezen Zijnen wil heeft te kennen gegeven. Wij schromen niet, om ook voor de wereld uit te roepen, dat al hetgene wat tot stand is gebracht, in deze en voorgaande eeuw door de Heiligen der laatste Dagen, onder 's Heeren leiding volbracht is geworden door de getrouwheid der Heiligen ook in deze zaak, en wij aarzelen niet nogmaals te zeggen, dat, zoo wij de ware reine Evangeliegeest in ons bezit wenschen te hebben, wij deze Heilige verordening in 't oog hebben te houden, en stiptelijk hebben na te leven.

VERPLAATST.

Ouderling Gerrit de Jong, van Zwolle in de Arnhemsche Conferentie naar de Groninger Conferentie.

Ouderling Leslie H. Saville, van Nijmegen in de Arnhemsche Conferentie, naar de Groninger Conferentie.

Ouderling L. E. Holdaway, van Leeuwarden in de Groninger Conferentie, naar de Rotterdamsche Conferentie.

Ouderling Lorenzo J. Shurtliff, van Leiden in de Rotterdamsche Conferentie, naar de Arnhemsche Conferentie.

Ouderling Charles M. Clawson, van Groningen naar de Arnhemsche Conferentie.

Ouderling Hyde A. Willes, van Den Helder, in de Amsterdamsche Conferentie, naar de Arnhemsche Conferentie.

Ouderling Joseph Reed, van Zutphen in de Arnheemsche Conferentie, naar de Groninger Conferentie.

Ouderling John Amos Leavitt, van Dordrecht in de Rotterdamsche Conferentie naar de Amsterdamsche Conferentie.

ONTSLAGEN.

12 April 1911. — Ouderling Wm. J. De Brij is eervol van zijne werkzaamheden in deze Zending ontslagen. Op 4 Oct. 1907 kwam hij met zijne vrouw en twee kinderen te Rotterdam aan, en heeft sedert dien tijd als Assistent-Redacteur van „De Ster” gearbeid. Kort na zijne aankomst was hij ook aangesteld als President der Rotterdamsche Gemeente, en deze twee roepingen heeft hij met eer bekleed, totdat hij zijn ontslag ontving.

Vooruit te loopen is niet goed;
Ontijdig zorgen krenkt den moed;
't Is 't veiligst bij den dag te leven
En 't al in 's Heeren hand te geven,
Wiens wijsheid, goedheid, liefde en macht
Ons veilig heeft tot hier gebracht,
En zegt: „Ik zal het verder maken —
Alleen, vertrouw mij al uw zaken,
Vertrouw uw ongeboren lot
„Aan mij, uw Vader en uw God!”

H. VAN ALPHEN.

OVERLEDEN.

BOUWMAN. Te Rotterdam is op 1 April overleden zuster Adriana F. Bouwman—v. d. Berning. Zij was aldaar geboren op 8 October 1842, gedoopt op 27 Juni 1905 door ouderling L. Richards, en bevestigd op 29 Juni van 't zelfde jaar, door Ouderling I. Kooyman.

INHOUD.

Oprechtheid, eerlijkheid, deugd en trouw, zijn leeringen der Kerk	Blz. 113	Bij het vertrek van Ouderling	
Afscheidsgroet	„ 117	De Brij	Blz. 121
Verslag der Groningsche Conferentie	„ 118	De wet der Tienden	„ 122
In ons eigen Zendingsveld	„ 120	Verplaatst	„ 127
		Ontslagen	„ 128
		Overleden	„ 128

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50. Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.